

Alliansmissionen sviker

Från: **Anders Bylander** (andersbylander@hotmail.com)

Skickat: den 11 januari 2017 18:45:34

Till: Carl-Henric Jaktlund (carl-henric.jaktlund@dagen.se)

Ett svar på Kjell Larssons artikel.

När kyrkoledare tar till orda låter de numera som politiker. De väljer ämnen som maximerar haloeffekten och undviker nogsamt de frågor som kan vålla debatt. Kjell Larsson i Alliansmissionen är inget undantag. Hans debattartikel på nyåret (2016-01-11) inbjuder inte till några invändningar, om man inte lyfter på förlåten. Han ansluter sig rakt av till det upprop för öppna landsgränser som Sveriges kristna råd tagit initiativ till.

Därmed rättar Larsson in sitt samfund i den politiskt korrekta kör som gärna överser med gängvåldtäkter, bilbränder och förorters förfall. Men det är inte det värsta. Han bryter i likhet med sin företrädare och andra samfundsledare med den viktigare konsensus som tidigare gällt kristendomen grunder, att Gud är vår far, livet heligt och en kristens samvete värt att försvara.

På Larssons egen expedition arbetar en syster till den barnmorska som nekats tjänst vid Region Jönköpings län och nyligen tvingats bryta upp från hembygden och ta familjen med sig till tjänst i Norge. Maken, en kristen musiker, var i kontakt med ett stort antal församlingar i ett försök att få bidrag till rättegångskostnaderna då hans fru förlorade processen mot Regionen. Överallt svarade man nej. Idag liknar församlingar och samfund mest affärsdrivande företag. Urskillningsförmågan för trons värden, som här gäller samvetsfriheten och vördnaden för livet, har gått förlorad i den ruljans av vildvuxen verksamhet kyrkorna omger sig med.

Kristdemokraternas partisekreterare är en uppskattad medlem i Allianskyrkan i Jönköping, som alltså sorterar under det samfund Larsson basar över. Hon försvarar med näbbar och klor den abortlag som årligen sänder trettioåttatusen oskyldiga barn i döden. Det hindrar henne inte att betjäna vid nattvarden eller att vara fullständigt lojal med regionrådet för samma parti, en kvinna som trots sin partibeteckning inte anser en barnmorskas samvete något värt. Hon lyfte inte ett finger när förhandlingen pågick i Göta hovrätt. Inte heller Alliansmissionen eller dess föreståndare protesterar mot att barn dödas utan anledning och barnmorskor med samveten får yrkesförbud.

För några år sedan hoppades jag på Kjell Larsson. Han var ny på tjänsten, och lika ihålig som sin företrädare som jag tidigare uppvaktat kunde han väl inte vara. Men jag ville inte vara lika godtrogen en gång till, så jag tog kontakt med den kände Kinamissionären Eskil Albertsson, som lett Minnaverksamheten för önskat gravida och som även han varit missionsföreståndare och har ett högt

anseende både i samfundet och långt utanför. Albertsson tänkte på iden att höra med Larsson om vi tre tillsammans kunde göra något för de ofödda barn som i sådant antal tvingas omkomma i vårt land. Men Albertsson kom tillbaka som förbytt. Inte bara meddelade han att missionsföreståndaren undanbad sig uppvaktning i ämnet. Han talade också varmt och med övertygelse om den svåra situation unga flickor befinner sig i, när pojkvännen vars barn de bär vägrar ta sitt ansvar.

Även Svenska Alliansmissionen vägrar ta sitt ansvar, men Kjell Larsson döljer detta obekväma faktum i politiskt korrekta fraser. Han ser en framtid med "business as usual", om han inte bråkar med cyniska och kalla politiker. Det tysta skriket från en miljon av Jesu minsta barn får inte komma i vägen och störa den framtidsbild han tänker sig för sig själv och samfundets anställda. Och det får inte heller de barnmorskor som slåss både för dem och för sina samveten i det land som är Svenska Alliansmissionens missionsfält.

ANDERS BYLANDER
fil mag, skribent